

Russiagate obrazem

Autor: Patrick J. Buchanan

„Zvláštní vyšetřovatel nezjistil, že by kdokoliv z Trumpovy kampaně nebo z lidí s ní spojených tajně spolupracoval s Ruskem... na ovlivnění prezidentské předvolební kampaně v roce 2016.“

Tak pravil ministr spravedlnosti William Barr ve svém dopise Kongresu, kde shrnul hlavní zjištění Mullerova šetření.

V bodě obžaloby koluze s Ruskem nevinen ve všech bodech.

Po dvou letech neustálého opakování hysterických nepřátel prezidenta v politice i médiích, že Donald Trump je „Putinova děvka“, kremelský agent, vlastizrádce a nelegitimní prezident, který z Bílého domu odejde v poutech a zbytek života stráví za mřížemi, se tak konečně dozvídáme pravdu.

Celé to byla jedna velká, bezostyšná lež.

Mediální mainstream, šokovaný Trumpovým očištěním, se zoufale chytá posledního stébla: Mueller Trumpa neočistil z bránění výkonu spravedlnosti.

Muellerovi ovšem při jeho práci nikdo v ničem nebránil.

Trumpovy výpady proti vyšetřování se tak zpětně ukazují být přirozenou reakcí nevinného muže, falešně obviněného a v nebezpečí ztráty pověsti i svobody za zločin, který nejen že sám nespáchal, ale k němuž vlastně vůbec nedošlo.

Parlamentní justiční výbor se může pokusit napodobit Muellera a znovu se zabývat bráněním výkonu spravedlnosti. V pořádku. To by jen potvrdilo, o čem celá neslavná záležitost od počátku byla: úklad státu ve státě 1] a jeho spojenců v médiích s cílem zničit dalšího prezidenta.

Do Muellerova vyšetřování se zapojilo 19 právníků a 40 agentů FBI. Trvalo dva roky. Vyžádalo si vydání 2800 předvolání a pět set povolení k prohlídce. Vyslechnuto bylo pět set svědků. Přesto nedošlo k obžalobě jediného člověka zapojeného do Trumpovy kampaně pro koluzi s Ruskem za účelem ovlivnění prezidentských voleb.

Nabízí se proto otázka:

Jestliže Mueller nedokázal nalézt důkazy koluze ani po dvou letech důkladného vyšetřování, jaké přesvědčivé důkazy pohnuly FBI Jamese Comeyho a ministerstvo spravedlnosti Baracka Obamy k názoru, že ke spiknutí došlo a následnému zahájení vyšetřování?

Po nedělním zveřejnění Barrova shrnutí Muellerovy zprávy přispěchal Trump se svým oprávněným rozhořčením: „Je ostuda, že si naše země musela projít něčím takovým a mám-li být upřímný, že si tím musel projít váš prezident... Jednalo se o protiprávní pokus o likvidaci, který ovšem neuspěl.“

Není na tom alespoň kus pravdy?

Milióny Američanů jsou stále pevně přesvědčeny o něčem, co bylo nyní odhaleno jako očividná nepravda: že jejich prezident spolu s Putinem ošidili Hillary Clintonovou o prezidentský úřad. Právní výlohy Donalda, Trumpa, jeho rodiny, spolupracovníků i jeho zaměstnanců v Bílém domě musejí být astronomické. Jistě byla zničena spousta kariér a dobrých pověstí.

Naše země je kvůli tomu už od prvních Trumpových dní v úřadu hořce rozdělena a její pozornost svedena k tomuto vyšetřování. Celá aféra se nad Trumpovým prezidentstvím vznáší jako tmavý mrak už od jeho inauguračního projevu. Všechny prezidentovy záměry a sliby z kampaně o vyjednávání či vylepšení vztahů s největší zemí na světě a rivalskou

velmocí, Ruskem, kvůli tomu musely být odloženy.

Je proto v něčem nespravedlivé ptát, kdo nám to udělal?

Kdo vzbudil na ministerstvu spravedlnosti podezření, že se Trump spiknul s Rusy? Proč trvalo odhalení neexistence koluze celé dva roky? Kdo vtisknul Putinovi a GRU do rukou toto bezpracné vítězství, když pomohl rozervat naši zemi na kusy?

Náš establishment si žádá neustálých omluv. Kde jsou však omluvy za nehorázná obvinění Trumpa z něčeho velice blízkého vlastizradě?

Senátor Joe McCarthy se na pověsti Deana Achesona nebo George Marshalla nedopustil ani zlomku újmy, jíž elitní média neprávem a záludně způsobila reputaci Donalda Trumpa.

Léta poté, co byl kapitán francouzského dělostřelectva Alfred Dreyfus odsouzen na konci 19. století za spolupráci s Němci a poslán na Dábelské ostrovy, vyšly na povrch důkazy proti jinému důstojníkovi.

Na pranýři veřejného mínění se tak rázem ocitli Dreyfusovi žalobci.

Přesně k tomu musí dojít i dnes. Iniciátoři vyšetřování, vyvolaného s cílem svrhnout prezidenta, poškodili a rozdělili zemi. Musí proto být, stejně jako jejich komplici v médiích, odhaleni.

Kořeny Muellerova vyšetřování sahají ke kampani Hillary Clintonové, jejíž lidé si najali na „kompro“ zaměřenou společnost Fusion GPS, aby našla špínu na Trumpa. Fusion GPS si platila bývalého britského špiona Christophera Steela. Ten měl zdroje uvnitř ruských tajných služeb, od nichž získal obsah své neslavné složky. Ta se dostala do rukou natěšené kliky uvnitř FBI, která s její pomocí získala soudní příkaz FISA k odposlechu Trumpovy kampaně.

Špína ze Steelovy složky, povětšinou nepravdivá, se tajně dostala k Trumpovým odpůrcům v médiích, aby s její pomocí potopili nejprve jeho kandidaturu, po jeho vítězství pak zadusili jeho úřadování dříve, než vlastně začne.

Když byl tedy nyní Trump očištěn, musí vyjít na denní světlo také celý příběh o tom, jak jeho žalobci za pomoci státní moci málem zahubili prezidentství pomocí lží, propagandy a náznaků.

Ve stínu totiž demokracie hyne, což už se nesmí opakovat.

Poznámka DP:

1] „Deep state“, „stát ve státě“, „permanentní vláda“ – volně: vlivná složka, nepodlehající oficiálním institucím – viz úvaha Johna Robba *Past Červené královny*. Termín „permanentní vláda“ se dá rovněž označit výrazem *manažerský stát*, který charakterizovali Samuel T.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Francis a Paul Gottfried jako „nepřerušovanou vládu, bez ohledu na to, která strana má parlamentní většinu“. Její „moc nezáleží na volebních výsledcích“. Více Cassandra Goldman *The Permanent Government*, A letter to the Times 20. října 2009.

Úvaha Patricka J. Buchanana Russiagate — a Bright, Shining Lie vyšla na jeho osobních stránkách 26. března 2019.